

[Aagaard]

tid til en konkurrencedygtig pris, hvis ingen ved det og ingen kommer ud på eksportmarkederne og fortæller det? Vi må være med til at sikre, at de mange dygtige eksportsælgere, der i dag kæmper for at skaffe afsætning af så mange danske varer som muligt, får økonomisk rimelige vilkår.

De enkelte forslag er meget udførligt beskrevet, og selv om de ikke alle opfylder vore forventninger, vil jeg dog fremhæve forslaget om, at en arbejdsgiver, der afholder eksportsælgernes udgifter efter regning, fremover vil kunne udbetale et skattefrit beløb på 210 kr. til de mange udgifter, som vi alle ved det ofte er umuligt at få bilag på. Det er et forslag, som betyder noget for fremtiden, og som kan være med til, at rigtig mange eksportsælgere med glæde tager ud og sikrer kontrakter til danske virksomheder på et marked, hvor kravene til faglig viden er store, og hvor konkurrencen er og fortsat vil blive betydelig hårdere, end vi tidligere har oplevet.

Mulighederne for at frigive gamle investeringsfondshenlæggelser, som er i størrelsesordenen 8-10 mia. kr., til udgifter i forbindelse med eksportfremstød samt til forskning og udvikling finder vi er en virkelig god idé og absolut med til at fuldende billedet af en betydelig forbedring af konkurrenceevnen.

Alt i alt er regeringens forslag efter vor opfattelse udtryk for en dynamisk og en langsigtet løsning på en forbedret konkurrenceevne, og vel at mærke uden at man ødelægger balancen på vort statsbudget. Det er et forslag, som jeg føler at regeringen og skatteministeren fortjener tak for.

Jeg skal herefter knytte nogle kommentarer til det socialdemokratiske beslutningsforslag. Det kommer sikkert ikke bag på nogen, at jeg kan erklære mig helt enig med finansministeren i, at man må undre sig over, at der i det socialdemokratiske oplæg er så få forslag, som direkte tager sigte på en forbedring af konkurrenceevnen. Jeg føler, at det i høj grad er bekymrende, at Socialdemokratiet vil forøge statens udgifter med over 7 mia. kr. - et beløb, som uden al tvivl vil blive omsat i forbrug og føre til en betydelig forværring af vor betalingsbalance.

Man vil anvende 2 mia. kr. til en øget indsats på arbejdsmarkeds- og uddannelsesområdet og til styrkelse af vort samfunds erhvervs-

udvikling samt yderligere 1 mia. kr. til investering i forskning og teknologi. Men man agter at skaffe 8,1 mia. kr. direkte eller indirekte fra erhvervslivet. Det er efter vor opfattelse ikke blot en helt forkert, men også i høj grad en usikker vej at betrede. Kendsgerningen netop nu er jo den, at det er konkurrenceevnen, som er hovedproblemet og i regeringens forslag det centrale element.

En gennemgang af beslutningsforslagets erhvervspolitiske del tyder dog på, at det vil være muligt under udvalgsarbejdet at sikre flertal for en række af regeringens forslag. Jeg tænker her især på de forbedrede vilkår for eksportsælgere, støtte til deltagelse i internationale forsknings- og udviklingsprogrammer og forbedrede muligheder for en systemeksport.

Fra Det Konservative Folkepartis side går vi til udvalgsarbejdet med den indstilling og det håb, at partierne, der sagligt og konstruktivt går ind i forhandlingerne om gennemførelsen af forslagene, må have som udgangspunkt, at ligevægten på statsbudgettet bevares, at vores betalingsbalance skal forbedres, at beskæftigelsen skal øges og konkurrenceevnen styrkes.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Finansministerens bemærkning om, at Socialdemokratiet ikke er optaget af konkurrenceproblemerne, bliver jo ikke mere rigtig af at blive gentaget af hr. Aagaard. Derfor skal jeg bare ganske kort repetere for det første: de foranstaltninger med hensyn til uddannelse, arbejdsmarked, erhvervsfremme, eksportfremme og forskning, som er indeholdt i det socialdemokratiske beslutningsforslag, er alt sammen noget, som bidrager til at styrke konkurrenceevnen. Og en krone givet ud dér er nok så effektiv i så henseende som en krone lettet i generel afskrivningsforbedring. Derfor kan man ikke argumentere imod den socialdemokratiske model på den måde, hr. Aagaard gør.

Det andet er, at jeg egentlig slet ikke forstår regeringens og regeringspartiordførerens revsen af Socialdemokratiet for disse ekstra udgifter, heller ikke den del, der skal gå til at skabe en større social retfærdighed, for en af de ministre, som står for den økonomiske samordning i regeringen, den, som bærer tit-